

Dragi prieteni, în ultima vreme itinerarul nostru biblic a conținut mai multe trasee din cadrul Vechiului Testament. Cred că a venit timpul să revenim din nou pe teritoriul Noului Testament pentru a face, de aceasta data, cunoștință cu un personaj mai puțin cunoscut în comparație cu alții scriitori folosiți de Dumnezeu pentru alcătuirea Sfintei Scripturi.

Apropiindu-ne de această epistolă îmi face plăcere să repet ceea ce spunea cineva. (Citez) „Studiul epistolei lui Iuda poate fi comparat cu munca depusă într-o mină de aur, efortul acesta fiind încununat de acumularea unei mari bogății.” (Am încheiat citatul)

Să începem cu autorul. Autorul acestei epistole, așa cum indică și numele ei este Iuda, care după cum se recomandă este fratele lui Iacov.

Acum din informațiile pe care le avem din evangheliile erau trei sau patru oameni cu numele de Iacov, și trei oameni cu numele de Iuda. Cred că de un real ajutor în identificarea autorului acestei epistole sunt informațiile pe care ni le oferă Matei: “Oare nu este El fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui?”(Matei 13:55) Doi dintre acești frați, și anume Iacov autorul epistolei care îi poartă numele, și Iuda autorul acestei epistole, erau frați de mamă ai Domnului Isus Cristos. Celelalte două persoane care poartă numele Iuda, au făcut parte din numărul celor doisprezece apostoli. Cel mai cunoscut a fost desigur Iuda Iscarioteanul, cel care l-a trădat pe Isus. Pe celălalt apostol îl putem identifica din următoarea referință biblică: “ Iuda, nu Iscarioteanul, l-a zis: Doamne cum se face că te vei arăta nouă și nu lumii?”(Ioan 14:22). Modul în care este identificat acest Iuda este prin declarația că el nu este Iuda Iscarioteanul. Prin urmare credem că autorul acestei epistole este al treilea Iuda despre care se vorbește în Noul Testament, fratele de mamă al Domnului Isus.

Interesant de observat este faptul că nici Iacov și nici Iuda nu se prezintă ca frați ai Domnului Isus. Iacov se recomandă ca “rob al Lui Dumnezeu și al Lui Isus Cristos”. Iuda la rândul lui se prezintă ca “ rob al Lui Isus Cristos și fratele lui Iacov”. Oare de ce nici Iuda și nici Iacov nu fac apel la relația lor specială cu Isus. Cred că motivul este evident. Niciunul dintre ei nu a crezut în mesianitatea Lui Isus până după învierea Sa. Doar evenimentul învierii a putut să-i convingă că ceea ce spunea Isus despre El era adevărat.

Până atunci ei credeau că Isus, fratele lor a mers prea departe cu pretențiile Sale,

fiind doar un fanatic religios. După învierea Sa însă au devenit și ei credincioși.

Observați, vă rog, un lucru interesant și anume că a fost posibil să crești în aceeași casă cu Isus și totuși să nu-L recunoști. Din Psalmul 69 putem să înțelegem că El a fost de multe ori singur și neînțeles în timpul acelor ani petrecuți în Nazaret. Prin urmare acești frați ai Lui au simțit că deși au crescut împreună cu El, nu L-au cunoscut cu adevărat în vremea aceea. Pavel a exprimat acest lucru mai târziu, când a scris corintenilor, în 2 Corinteni 5:16, următoarele: “Așa că de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.” Deși era pe jumătate frate al Domnului Isus, Iuda recunoaște că El era Cristosul cel glorificat și că relația umană nu mai avea nici o importanță. El trebuia să se apropie de Cristos ca un păcătos și să-L accepte ca Mântuitor personal, așa cum făceau și ceilalți.

Acest lucru pe care l-au înțeles cei doi are o relevanță deosebită pentru a răspunde unei tendințe care a apărut după perioada apostolică. A existat o scurtă perioadă în care familiei Lui Isus i s-a acordat un statut deosebit, de familie superioară și cu totul specială. De fapt ei nu erau cu nimic superiori altora, având la fel de mare nevoie de Cristos ca și noi ceilalți.

Mă gândesc însă că o anumită reacție a protestanților față de confesiunile tradiționale a condus la o ignorare, pur și simplu, a Mariei, mama Domnului. Ea a fost o persoană deosebită, și nu a fost întâmplătoare alegerea ei de către Dumnezeu pentru a-L naște pe Fiul Său. Consider însă că acest lucru nu înseamnă că ea este pe o treaptă mai înaltă decât oamenii obișnuiți. Ea și-a avut locul ei în planul Lui Dumnezeu. Elisabeta i-a spus la un moment dat “binecuvântată ești tu între femei”, și nu “binecuvântată ești tu mai presus decât toate femeile”. Chiar Maria a mărturisit că are nevoie de un Mântuitor (Luca 1:47). Cu siguranță Iacov și Iuda s-ar opune unei posibile supraevaluări a familiei din care au făcut parte și ei. Poziția pe care ei și-o atribuie este aceea de “robi ai Lui Isus Cristos”.

Să mergem puțin mai departe în observațiile de ordin general asupra acestei epistole și să spunem că este acceptată ca dată a scrierii epistolei perioada cuprinsă între 66-69 d. Cr.

Un al aspect asupra căruia trebuie să ne îndreptăm atenția este TEMA CĂRȚII care este una deosebit de necesară credincioșilor: „Siguranță în vremea lepădării de credință.”

Iuda a fost inspirat să scrie despre o temă, sau adevăr care are de-a face cu evanghelia și cu mântuirea noastră.

El putea să aleagă subiectul justificării prin credință dar Pavel a scris despre aceasta în Romani; sau despre învierea Lui Cristos, dar tot Pavel a scris și despre aceasta în 1 Corinteni. Iuda putea să scrie despre doctrina împăcării dar și aceasta a fost abordată de Apostolul neamurilor în 2 Corinteni; sau despre marele subiect al credinței despre care Pavel a scris în Galateni. De asemenea și Biserica putea să fie în atenția lui Iuda, dar și această problemă este clarificată în Efeseni; sau despre Persoana Lui Cristos deși Pavel a făcut-o deja în Coloseni. Subiectul epistolei mai putea să fie “Marele Preot”, dar autorul Epistolei către evrei îl abordase deja. Ori despre părtășie, cu toate că Ioan avea să scrie despre aceasta mai târziu. Duhul Sfânt l-a determinat în cele din urmă să prezinte un alt subiect și nu doar să dezvolte ceva despre care se scrisese deja. Chiar înainte de a intenționa să scrie aceasta carte, Autorul divin a pregătit cadrul pentru abordarea acestui subiect. Iuda avea să scrie despre lepădarea de credință care va urma. El ne lasă cea mai clară și dramatică relatare cu privire la apostazia care va veni. Iuda plasează o lumină roșie într-un anumit loc, pe autostrada pe care se deplasează Biserica Lui Cristos. Iuda face o descriere în termenii cei mai radicali pentru a avertiza cu privire situațiile de criză care se apropie. Această scurtă epistolă este ca și o alarmă care să prevină un furt. Cei care s-au lepădat de credință au intrat în Biserică pe o ușă secundară într-un moment de neveghere. Această epistolă este asemenea unei bombe atomice. Prima bombă atomică nu a căzut asupra orașelor Hiroshima sau Nagasaki, ci atunci când Iuda a scris această epistolă. Este o bombă atomică care a explodat în Biserica primară ca un avertisment.

Un alt aspect drept de remarcat, dragi prieteni, este acela că Iuda prezintă singura înregistrare din Scriptură cu privire la lupta dintre satan și arhanghelul Mihail pentru trupul lui Moise. Este un pasaj biblic remarcabil.

De asemenea Iuda înregistrează profeția lui Enoh, pe care de asemenea nu o mai găsim în altă parte în Scriptură.

Toate aceste lucruri fac din această scurtă profeție a lui Iuda o bună introducere la carte Apocalipsa.

Iată acum maniera în care este organizată epistola:

1) Motivul scrierii, vv.1-3

- a) Siguranță pentru cei credincioși, vv. 1,2(Sfințiți, păstrați, chemați)
- b) Schimbare subiectului. Abordarea apostaziei, v.3

2) Evenimentele apostaziei, vv.4-16

- a) Începutul apostaziei, v.4

- b) Necredința a făcut ca mulți din Israel să piară în pustie, v.5
 - c) Îngerii răzvrătiți sunt ținuți în lanțuri, v.6
 - d) Sodoma și Gomora au săvârșit păcatul senzualității; distruse prin foc, v.7
 - e) Identificarea învățătorilor falși, v. 8-10
 - f) Cain, Balaam și Core, cei care s-au lepădat de credință, v.11
 - g) Învățătorii falși moderni; definire și descriere v 12-16
- 3) Lucrarea celor credincioși în zile de apostazie, vv. 17-25
- a) Credincioșii sunt avertizați de către apostoli că vor veni cei care s-au lepădat de credință, v. 17-19
 - b) Ce trebuie să facă credincioșii în zile de apostazie, v. 20-25
 - zidiți
 - rugați-vă
 - păstrați
 - căutați
 - arătați milă
 - mântuiți și pe alții
 - urâți chiar și...

Așadar am creionat o imagine generală asupra acestor epistole și cred că deja am înțeles valoarea pe care ea o poate avea în viața credinciosului.

În primele trei versete, Iuda ne spune motivul pentru care scrie această epistolă. Iuda ne va spune că el intenționase să ne vorbească despre o temă legată de mântuirea noastră, dar Duhul Lui Dumnezeu l-a îndrumat să ne scrie despre zilele apostaziei care vor veni peste Biserică.

Iuda 1

v.1 Iuda, rob al lui Isus Hristos, și fratele lui Iacov, către cei chemați, cari sînt iubiți în Dumnezeu Tatăl, și păstrați pentru Isus Hristos:

Așadar, încă din primul verset, ni se spune cine este autorul acestor rânduri. Numai că informația nu este de prea mare ajutor, având în vedere faptul că în Noul Testament, așa cum spuneam și în introducere, ni se vorbește despre trei oameni care au purtat acest nume. Am văzut însă că există suficiente dovezi că autorul acestei epistole este era frate de mamă cu Domnul Isus Cristos.

Interesant este modul în care se prezintă Iuda. El spune despre sine că este “Robul Lui Isus Cristos.” Cuvântul “rob” are înțelesul de sclav.

El nu amintește relația specială de familie pe care o avea cu Isus. Prin aceasta el nega tendința care exista în Biserica primară de a acorda un alt statut familiei Lui Isus.

Un specialist în limba greacă, a făcut următoarele comentarii:

„Faptul că Iuda nu face referire la tipul de relație pe care o avea cu Isus poate fi explicat prin faptul că în concepția sa, relația naturală era subordonată celei spirituale(Luca 11:27,28).”

În plus, o asemenea remarcă, ar fi fost în armonie cu sentimentele superstițioase ale celor care au trăit în veacurile următoare, legat de rudeniile pământești ale Lui Isus.

În concluzie, Iuda se prezintă a fi “Fratele lui Iacov”, după cum am spus în Introducere.

Atât Iacov cât și Iuda erau frați de mamă ai Lui Isus, și Iacov este autorul epistolei care îi poartă și numele. Pavel a spus despre el că era unul dintre “stâlpii” Bisericii din Ierusalim.

Odată stabilită identitatea celui care scrie epistola, avem în acest prim verset al epistolei și informații referitoare la destinatari. Aici lucrurile sunt chiar mai simple și cred că ne regăsim cu ușurință printre destinatarii acestei epistole.

Iuda spune că el își îndreaptă atenția “Către cei care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl.”

Pentru că în unele traduceri apare „Către cei care sunt sfințiți de Dumnezeu Tatăl, doresc să fac o precizare aici. Textele grecești ale lui Nestle, Westcott și Hort, care sunt cele mai bune texte grecești pe care le avem, folosesc verbul “agapao”- a iubi, în locul termenului “hagiazō”- a sfinți. Cei mai mulți specialiști de limbă greacă susțin că “a iubi” este mai potrivit decât “a sfinți”, și în același timp faptul că suntem iubiți de Dumnezeu parcă este mai aproape de dorința inimilor noastre.

Vreau acum să vă prezint o traducere a unui specialist în limba greacă a Noului Testament și o folosesc pentru că traducerea sa subliniază foarte bine în unele locuri sensul original:

(citez) “Iuda, robul Lui Isus Cristos și fratele lui Iacov, către cei care au fost iubiți de Dumnezeu Tatăl și care sunt în permanență în atenția dragostei sale; și care au fost păziți pentru Isus Cristos, fiind în continuare în atenția Sa plină de grijă; către cei care sunt chemați.” (am încheiat citatul)

Dragii mei cred că putem afirma fără să greșim că avem în față un text biblic minunat. Noi suntem iubiți de Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Cristos.

Aș dori acum să ne ocupăm mai de aproape de câteva cuvinte din acest text, cuvinte care prezintă o importanță deosebită.

Primul este cuvântul “păstrați”. Acest termen ne oferă cheia înțelegerii mesajului cărții, care ne prezintă apostazia într-un mod nemaiîntâlnit în Scriptură. Ce înfricoșător

este subiectul acesta! Scopul lui Iuda nu este însă să ne umple inima de teamă, și nici măcar să ne satisfacă dorința de cunoaștere și curiozitatea legată de aceste lucruri rele care se vor întâmpla. De fapt el vrea să ne încurajeze cu privire la faptul că în ciuda stării de apostazie care va veni, noi putem să avem siguranța biruinței. El folosește cuvântul “păstrați” de patru ori. Ei sunt păstrați în Isus Cristos, și Dumnezeu Tatăl este cel care îi ține. Observați în versetul 21 “țineți-vă în dragostea Lui Dumnezeu.” Iar în versetul 24 “Iar acelaia ce poate să vă păzească de la orice cădere...”. Dumnezeu este gata să ne ofere siguranța mântuirii chiar și în cele mai întunecate zile ale apostaziei. După cum vom vedea chiar acum trăim vremuri de apostazie. Cât de mult se va extinde această lepădare de credință până la răpire, nu știu și nimeni nu știe. Cu siguranță însă trăim vremuri de apostazie.

Acum, privind din nou la termenul “păstrați”, este interesant de observat că în lumea fizică există două metode de a păstra unele alimente. Una dintre metode folosește oțetul, iar cealaltă zahărul. Există mulți credincioși astăzi care sunt păstrați bine, doar că sunt păstrați în oțet – de aceea se și manifestă în felul acesta. Există și credincioși care sunt păstrați în zahăr. Ei au dulceață și aromă și totul este plăcut – și aceste persoane nu sunt doar dintre femei. Chiar și cei care par a fi păstrați în oțet au parte tot de harul Lui Dumnezeu care îi susține și pe ei.

Apostolul Ioan ne va spune în Apocalipsa că “ei l-au biruit prin sângele Mielului”, și numai așa vor putea să treacă credincioșii biruitori prin Necazul cel mare. Aceasta este singura cale prin care și noi vom birui. Noi nu avem nici un merit și nici o putere să-l biruim pe cel rău.

Trebuie să mă refer acum la ilustrația pe care a folosit-o Domnul Isus când a spus: ”Eu sunt Păstorul cel bun: păstorul cel bun își dă viața pentru oi.”(Ioan 10:11). El continuă și vorbește despre oi: “Oile mele ascultă glasul meu. Eu le cunosc, și ele vin după Mine; Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl meu care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.”(Ioan 10:27-29). Acum dacă oile sunt în siguranță nu este meritul lor, pentru că ele nu se pot apăra. Ele nu au ghiare și colți ca să poată lupta. Nici măcar nu pot să alerge prea repede. Nici un iepure nu se poate apăra, dar poate cel puțin să se salveze prin fugă. O oaie nu poate să facă nici măcar atât, este fără ajutor. Când una dintre oile Lui Dumnezeu susține că este mântuită, nu se laudă cu meritele sale ci cu ale Păstorului. El este un Păstor minunat.

Prietenul meu drag, dacă tu ai încă îndoieli cu privire la siguranța mântuirii înseamnă că ai îndoieli cu privire la puterea Păstorului de a te păzi. El spune că nici un

lucru sau persoană creată nu te pot smulge din mâna Tatălui. Nu se pune problema dacă tu vei putea să te ții de Dumnezeu, ci dacă El are puterea să te susțină. El ne spune că poate, și atunci nu ne rămâne decât să ne punem încrederea în El.

Mântuirea noastră are la bază ceea ce ne spune Dumnezeu în Cuvântul Său. Depinde de tine dacă vei crede sau nu ceea ce spune El. Siguranța noastră stă în aceea că Dumnezeu ne-a promis o mântuire sigură. Deși în această epistolă Iuda ne avertizează cu privire la pericolul apostaziei, promisiunea Lui Dumnezeu rămâne valabilă pentru aleșii Săi.

Al doilea termen folosit de Iuda pentru a se referi la credincioși este "chemați." Noi nu suntem doar păstrați în Isus Cristos, ci și chemați. Cuvântul "chemat", nu se referă doar la o invitație care a fost făcută, ci implică și răspunsul, acceptarea chemării, și asta datorită lucrării Duhului Sfânt.

Dați-mi voie să vă amintesc cuvintele lui Pavel pe care le găsim în 1 Corinteni 1: 22-24: " Iudeii, într-adevăr cer minuni, și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Cristos Cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei fie greci este înțelepciunea și puterea Lui Dumnezeu.

Dragul meu, dacă și tu ai găsit în Domnul Hristos, înțelepciunea Lui Dumnezeu, dacă ți-ai pus încrederea în El, atunci ești și tu unul dintre cei "chemați". Invitația este făcută, iar atunci când este acceptată, atunci faci parte din cei "chemați". Acesta este adevărul pe care ni-l prezintă atât Iuda cât și Pavel.

O să vedem ce scrie Iuda în continuarea epistolei sale dar aceasta se va petrece în întâlnirile viitoare.

Vă las pe mâini bune!

